

Exista pe lume atat de multe lucruri misterioase, incat nu iti ajunge o viata sa te minunezi de ele si sa te straduiesti sa le explorezi.

Arhetipurile sunt unul dintre ele. Iar noile inceputuri (pleonasm, dar suna prea bine, intens si plin de viata ca sa nu incercam sa ne folosim chiar si de un pleonasm...) se potrivesc acestei descrieri.

Exista un arhetip al nasterii sau crearii, unul al mentinerii si altul al sfarsitului sau disolutiei, regasite in fiecare aspect al vietii noastre...de fapt, al Vietii incesi.

Si ma uimeste cat de frumos ne bucuram ca vine primavara, ca totul renaste, capata culoare, energie, se indreapta spre floare si rod...dar nu ne mai minunam. Ne bucuram, dar nu ne mai smerim in fata unui miracol pe care ar trebui sa-l celebram.

Si, cu atat mai mult, incetam sa gandim ca acelasi arhetip exista si in noi. **Avem dreptul la o primavara interioara.**

Avem dreptul sa cream si sa ne recream, sa generam inceputuri, sa ne refacem si sa ne crestem energia...Avem dreptul sau avem obligatia?!

Ne plangem mereu ca nu avem oportunitati...dar facem ceea ce trebuie pentru ca ele sa poata sa apara? Suntem creativi? Pozitivi? Perseverenti?

Adevarul e ca tot mai multi oameni devin ca o iarna. Creativitatea lor intepeneste, flexibilitatea sau onestitatea, de asemenea...Te ingheata frigul emotiilor lor reci, zapada viziunii lor monotone te copleseste si iti vine sa te scuturi...si sa iti intorci chipul spre oamenii – primavara. De la acestia infloreste totul si rodeste, mai apoi, in cuvintele, zambetul sau actiunile lor. Si prin ei se poate manifesta Natura si arhetipurile ei...caci Naturii ii place sa creeze si noua ne place sa fim ca si ea. Uneori ne putem teme de oamenii-iarna si, de frica, acceptam sa ne supunem lor si lasam ca inghetul sa se raspandeasca, desi nu ni-l dorim...dar oare asa trebuie sa fie?

Cred ca singura sansa de a iesi din blazarea si plansul de mila devenite specific national este sa deschidem, din nou, un drum lucrurilor care se cer create. Poate suna metaforic si cui ii mai arde de metafore in ziua de azi? Suntem prea preocupati cu a ne lua in serios si uitam ca, spre deosebire de Natura, noua Dumnezeu ne-a dat sansa de a decide cand vrem sa vina primavara – in gandurile, sentimentele si comportamentele noastre. Avem oportunitatea imensa si unica de a crea **oricand** si tocmai noi ignoram acest dar!

Desigur, de multe ori, daca ne imbracam in costum de business si discutam politica, excludem ideea ca ne-am mai putea pastra spontaneitatea, puritatea (ce cuvânt desuet...), spiritul de observatie si amintirea faptului ca suntem trecatori si ca fiecare clipa ar trebui sa ne desavarseasca ca om. Crivatul iernii umane bate asupra noastra cu suierul bancnotelor pe care le putem numara...si este atat de persistent incat sufletul insusi poate sa inghete. Iar iarna sufletului poate fi teribila...Priveste in jur, deschide televizorul si o vei recunoaste.

De aceea ne este atat de dor de primavara. Pentru ca, verde si proaspata si de-a dreptul fantastica, aromata si imbietoare, colorata si incapatanata sa infloreasca, ne reaminteste ca noi putem fi ca si ea – utili si iubiti, pe masura ce cream ceva minunat.

Carmen Todor